

Ja, vi elsker dette landet

Bjørnstjerne Bjørnson

RICHARD NORDRAAK

Ja, vi els-ker det te lan-det, som det sti-ger frem, fu-ret, vær-bit, o- ver van-net,
Noms-ke mann i hus og hvt-te, takk din sto-re Gud! Lan-det vil le han bes-kyt-te
Ja, vi els-ker det te lan-det, som det sti-ger frem, fu-ret, vær-bit, o- ver van-net,

med de tu-sen hjem. Els-ker, ek-ker det og ten-ker på vår far og mor og den sø-gø-natt som
skjont det mørkt så ut. Alt hva fe-dre-ne har kjem-pet, mø-dre-ne har grett, har den Her-re stil-le
med de tu-sen hjem! Og som fed-res kamp har he- vet det fra nød til seier og- så vi når det blir

sen-ker drøm-mer på vår jord, og den sø-gø-natt som sen-ker drøm-mer på vår jord.
lem-pet, så vi vant vår rett, har den Her-re stil-le lem-pet, så vi vant vår rett.
kre- vet, for dets fred slår leir, og- så vi når det blir kre- vet, for dets fred slår leir.

Ja, vi elsker dette landet,
som det stiger frem
furet, vejrbitd over vandet
med de tusen hjem, -
elsker, elsker det og tænker
på vor far og mor
og den saganat, som sænker
drømme på vor jord.

Dette landet Harald bjerged
med sin kjæmperad,
dette landet Haakon værged,
medens Øjvind kvad;
Olav på det land har malet
korset med sit blod,
fra dets høje Sverre taled'
Roma midt imot.

Bønder sine økser brynte,
der en hær drog frem;
Tordenskjold langs kysten lynte,
så den lystes hjem.
Kvinder selv stod op og strede,
som de vare mænd;
andre kunde bare græde;
men de kom igjen!

Visstnok var vi ikke mange;
men vi strak dog til,
da vi prøvdes nogle gange,
og det stod på spil;
ti vi heller landet brændte,
end det kom til fald;
husker bare, hvad som hændte
ned på Fredrikshald!

Hårde tider har vi døjet,
blev tilsist forstødt;
men i værste nød blåøjet
frihed blev os født.
Det gav faderkraft at bære
hungersnød og krig,
det gav døden selv sin ære -
og det gav forlig.

Fienden sit våben kasted,
op visiret for,
vi med undren mod ham hastet;
ti han var vor bror.
Drevne frem på stand af skammen
gik vi søderpå;
nu vi står tre brødre sammen
og skal sådan stå!

Norske mand i hus og hytte,
tak din store gud!
Landet vilde han beskytte,
skjønt det mørkt så ud.
Alt, hvad fædrene har kjæmpet,
mødrene har grædt,
har den Herre stille læmpet,
så vi vandt vor ret.

Ja, vi elsker dette landet,
som det stiger frem
furet, vejrbidt over vandet
med de tusen hjem.
Og som fædres kamp har hævet
det af nød til sejr,
også vi når det blir krævet,
for dets fred slår lejr.